

Guds Menighet

ulforstander

Rainer Stokvik

Vågane, 164.

8310 Kabelvåg

ORIENTERING TIL MENIGHETEN

Jeg ga høsten 2002, fra talerstolen på Ørsnes, en kort opplysning angående en overgrepsak som var under utredning. Jeg lovet da å komme tilbake til menigheten med nærmere orientering, og ba samtidig om varsomhet og tålmodighet fra menighetens medlemmer. Denne orientering er oppfyllelse av løftet nevnt ovenfor. Enhver av dere får bedømme seg selv hvorvidt dere har etterkommet henstillingen om varsomhet og tålmodighet i tiden som er gått.

Saken

Like før påske i fjor ble jeg orientert om en meget dramatisk og trist situasjon som hadde oppstått i en familie i menigheten. Tre søstre hadde bekjent at de var blitt utsatt for det som i dag kalles seksuelle overgrep fra sin bestefar. Overgrepene skal ha foregått over en periode på mange år. Da jeg ble orientert om saken hadde den allerede vært kjent i familien en viss tid, og den var dessuten bekreftet av fagpersonell i forbindelse med at de fornærmede fikk behandling for sykdom/lidelser på sykehus. Familien forsøkte til å begynne med å holde saken skjult innenfor eget hjem, i håp om at det hele kunne legges bak uten for mye oppstyr. Det viste seg imidlertid umulig å gjennomføre, da utslagene etterhvert ble for store og umulig å bære. Familien tok da kontakt med meg, og i et møte på mitt kontor ble jeg gitt innføring i sakens stilling og omfang. Det ble samtidig understreket fra familiens side at de ikke ønsket å anmelde forholdet til politiet, men at vi i fellesskap kunne søke en løsning internt i menigheten. Denne fremgangsmåten hadde familien også fremlagt og fått aksept for hos sakkyndig hold på behandlingssinstitusjonene de fornærmede hadde vært underlagt. De fornærmede uttrykte håp om at anklagede bestefar kunne få anledning til å gjøre opp for seg på en rett måte, og at dette var en av årsakene til at de ville stå frem med sin historie. De hadde ikke noe ønske om å se sin bestefar i fengsel, men at han som skyldig måtte stå til rette for sine handlinger og få sin behandling deretter internt i menigheten. Videre at hele saken kunne virke som en advarsel og innskjerper for oss alle, med hensyn til våre legninger og tilbøyeligheter i utilbørlig retning.

Slike saker innbefatter generelt svært ømtålige og følsomme elementer innen den menneskelige integritet, og denne sakens omfang og mulige konsekvenser har krevd omtanke og varsomhet med både ord og handlinger, og det fra alle som på en eller annen måte skulle ha befatning med den.

Saksbehandlingen

Min hovedoppgave som forstander for Guds menighet er som kjent å våke over sjeler som sjelesørger, og å forvalte det åndelige budskap og lovverk som menigheten er bygget på. I dette konkrete tilfelle måtte det bety å søke etter Guds hjelp og lys for å bringe frem en løsning som kunne være i tråd med Guds vilje, og som om mulig kunne gi legedom til skadde sjeler. Mitt utgangspunkt ble etter dette at det ikke kunne finnes løsning og vei fremover uten gjennom erkjennelse, anger og tilgivelse.

Neste steg ble jo da å presentere anklagen for bestefaren, som ennå var ukjent med beskyldningene mot ham.

Anklagen ble tilkjennegitt for bestefaren i hans hjem av den eldste av de fornærmede, supplert av hennes yngste søster. Under dette var også jeg til stede.

Saken fikk så absolutt ikke noen oppklaring under dette møtet, og den anklagede ble satt i karantene med beskjed om å holde seg borte fra det alminnelige samkvem i menigheten, i påvente av utfallet av sakens oppklaring.

Etter dette har jeg hatt mange samtaler/møter med begge parter. Jeg har også skriftlig gitt til kjenne for begge parter mine oppfatninger, formaninger og anbefalinger, og jeg har hatt møte med det faglige personalet ved Lofoten ~~sykehus~~ som har hatt denne saken til utredning. Under hele prosessen har jeg samarbeidet med mine kollegaer i Flakstad - Aksel og John Arnet - og jeg har hatt møter og samtaler med mine rådgivere på Ørsnes. Oppgaven min som "etterforsker, forsvarer og dommer" har følelsesmessig vært både krevende og vanskelig. Som tidligere nevnt er det sterke følelser og ømtålige sider knyttet til slike forhold. Det faktum at forholdet mellom partene under opprulling er blitt både spent og anstrengt, har ikke gjort behandlingen enklere. Jeg minnes en uttalelse fra Reinertsen som kom frem i forbindelse med ett av hans mange ufrivillige opphold på institusjon. Han innrømmet at Gud alene visste hvor mye han var blitt skyldig under sine harde påkjenninger. Jeg må i denne sak bekjenne det samme: Gud alene vet hvor mye jeg er blitt skyldig i uriktige tanker, ord eller gjerninger under denne prosessen. Måtte også jeg bli tilgitt!

Konklusjon / Resultat

I saker som dette er det selvsagt nærmest umulig å kunne fremskaffe konkrete beviser for hva som egentlig har foregått. Bildet av situasjonen skapes derfor med bakgrunn i samtalene med partene, sammenholdt med den troverdighet som måtte foreligge. Bildet blir videre komplettert av iakttakelser, opplevelser og beretninger fra aktuelle "vitner".

Dette til sammen har **gitt meg som konklusjon** at det hos den anklagede bestefaren foreligger en tendens til "uvanlig" stort ønske om nærkontakt med unge av motsatt kjønn. Denne tilbøyelighet har ført til at **det i denne konkrete saken har foregått episoder av usemmelig og skadelig karakter**, som igjen har skadet de fornærmede. Konklusjonen er dannet med bakgrunn i alle inntrykk, uttalelser og andre observasjoner fra saksbehandlingen beskrevet ovenfor, og dette har jeg også formidlet videre til den det gjelder.

Han har nok ikke vært seg bevisst hvilke dramatiske konsekvenser hans oppførsel kunne gi, selv om han må ha forstått at oppførselen mange ganger har passert grensen for sømmelighet.

Mitt mål under arbeidet med saken har altså vært å fremlegge en vei fremover gjennom erkjentlighet, anger og tilgivelse. Jeg har så videre forsøkt, så langt mine ressurser har strukket til, å bevirke at denne veien kunne bli tatt i bruk.

Jeg er i dag glad og tilfreds med resultatet som foreligger så langt! Det foreligger anklage fra de fornærmede om at den anklagede bestefaren gjennom ordbruk, kjærtegn og påtvunget nærkontakt har påført dem store psykiske lidelser. Bestefaren på sin side har innrømmet at han har hatt mye kontakt med sine barnebarn, samt at det under dette samkvem også har skjedd uhøvelige hendelser som ikke burde ha funnet sted, og som han i dag angrer på. **Vi har vært i gjennom et alvorlig oppgjør med ydmyk innrømmelse og bønn om tilgivelse som resultat til slutt.** Bestefaren har nå sterkt beklaget det hans opptreden har forvoidt av lidelser og/eller skade hos barnebarna og familien forøvrig, og han har bedt ydmykt om unnskyldning. Han har også beklaget at denne saken har blitt en belastning for hele menigheten, også med tanke på "øynene" som følger med fra utsiden. Jeg har hatt et forsonende møte med partene samlet, og vi er nå alle enige om å legge dette bak oss. Alle parter har forpliktet seg til å bruke hele sin bevissthet og mulige innflytelse på å "forbinde sår", og gjennom forsoning å streve videre med edle og gode motiver.

Veien videre

En konsekvens av prosessen som har foregått, er at vi nå har mange lidende venner mellom oss. Disse trenger på forskjellig vis vår forståelse, medfølelse og støtte fremover.

Alle som på ærlig grunnlag fortsatt ønsker å være "Jesu disipler" og medlemmer av Guds menighet, må mer enn til i dag få Jesus frem som sitt ideal, og sette hans bud og anbefalinger som normer for sin adferd videre. Som påminnelse vil jeg i denne forbindelse be dere lese følgende henvisninger: *Matt. 5, 17-30; Joh. 8, 1-11 og Matt. 18, 21-35.*

Jeg går ut fra at du nå har tatt deg tid til å slå opp i din Bibel og lest nøye gjennom Jesu ord og formaninger før du leser videre denne orientering. For å kunne praktisere det som Jesus krever av oss, må det stadig oppstige en felles bønn om hjelp fra Det Høye mot makten som vil hindre oss.

Under arbeidet med denne saken har jeg registrert stort engasjement og sterke uttalelser fra folk i menigheten. Noen har opptrådt som "dommere"

og gitt uttrykk for sine tanker og meninger om hvordan saken burde håndteres på en selvsikker måte. Det har versert rykter og historier som ikke stemmer med virkeligheten. Det har vært gitt ut karakteristikker og beskrivelser av personene på begge sider i saken, som har vært preget av hvilken side en ønsket å svekke troverdigheten til. Dette har igjen ført til grupperinger i menigheten hvor folk med lik oppfatning har "funnet hverandre". Under dette har også noen uttrykt svak tillit til at menighetens ledelse i det hele tatt var i stand til å håndtere en slik sak. Enkelte har til og med "truet" med å forlate menigheten som protest mot en - fra deres synspunkt - uforsvarlig behandling.

Jeg har registrert dette, og kan med sikkerhet betro at denne "aktiviteten" ikke har bidratt positivt under behandlingen av saken.

Det har heller ikke vært positivt for verken de fornærmede, den anklagede eller deres nærmeste familie. Det er min klare oppfatning at noen har forsømt å veie sine ord i tilstrekkelig grad under dette, og jeg ser tydelig at sjelefienden har benyttet anledningen godt til å svekke tilliten og enheten mellom oss.

Enhver sak har som kjent alltid to sider, og begge sider må belyses før konklusjonen treffes. Det er svært alvorlig for meg som ansvarlig myndighet i menigheten, dersom jeg skulle unnlate å ta oppgjør med overtredelsene av Guds lover. Det er også svært alvorlig om jeg skulle komme til å dømme noen uskyldig. Denne virkeligheten har stått, og står fortsatt helt klart for meg. Det er imidlertid ikke slik at alle andre i menigheten kan gi uttalelser, bedømmelser og konklusjoner uten tanke for konsekvensene. I en sak som den jeg har gjennomgått i denne orienteringen, snakker vi om alvorlige lovbrudd. Det er imidlertid også et alvorlig lovbrudd å drive baktalelse av sine venner. I Herrens ord er dette sidestillet med drap!

Jeg vil avslutte med å rette en innstendig og alvorlig henstilling til alle oppriktige venner i menigheten om å respektere konklusjonen og redegjørelsen omkring, som er gjort kjent gjennom dette skriv. Jeg vil videre pålegge alle å ta til etterretning og etterlevelse formaningene som er kommet frem direkte eller gjennom henvisningene.

Enhver må se til at han/hun ikke rammes av Guds ord ved profeten Esekiel: "Og du, menneskesønn! Ditt folks barn taler sammen om deg ved veggene og i husdørene, og alle sier de til hverandre: Kom og hør hva det er for et ord som kommer fra Herren!

Så kommer de til deg i store skarer. De setter seg foran deg som mitt folk og hører dine ord, men de lever ikke etter dem. Med sin munn taler de mye om kjærlighet. Men deres hjerte har lyst til urettferdig vinning.

Se, du er for dem som en som synger kjærlighetsviser, en som har vakker røst og er dyktig til å spille på et instrument. De hører dine ord, men de lever ikke etter dem." Esek 33:30-32 I begynnelsen av samme kapittel beskriver Herren kravene som ligger på oss som er vektere. Les gjerne det også.

En repetisjon av en kjent formaning fra Reinertsen kan også være på sin plass:

"Det hænder sig ofte i menighederne at en eller anden får som et fortrin af vennerne. Snart fæster man tillid til ham mere end til forstanderen. Så snart dette er skeet, har Satan begyndt sin jerning og blir da ikke den ondskab standset, vil den omsider forårsage fuldkommen splittelse. Kom Herrens ord

*ihu og anse ingen efter kjødet; men alt i Kristo og forstanderen efter sit kald.”
DHV side 201-202*

Jeg kan ikke unnlate å gi en streng formaning til dere alle, men spesielt til menn i alle aldre i menigheten (meg selv inkludert). Vi må vokte våre legninger, tilbøyeligheter og dragninger på det kjønnsmessige område slik at vi for fremtiden kan unngå usømmelighet, skader og kanskje ødelagte liv på grunn av slike ting.

Formaningen rettes sterkest til mennene fordi både erfaring og statistikk viser oss at det er mennene som oftest faller for slike feiltrinn. Det er likevel helt på sin plass at også kvinnene holder et våkent øye over sine lyster og tilbøyeligheter på dette område.

Les gjerne Tempelsvøben side 696.

La oss alle være klar over at Guds lov er ennå strengere enn den verdslige, også på dette plan. Dommeren som til slutt står foran oss med den lovboken, er dessuten altseende!

Les salme 139.

Det må aldri være tvil om at det er vi som voksne som bærer hele ansvaret for upassende episoder som måtte oppstå mellom oss og de mindreårige. Vi kan aldri dekke oss bak at de som ennå regnes som barn, med sin væremåte har fristet oss.

Det hviler heller et stort ansvar på oss som voksne at vi først og fremst gjennom våre holdninger og vår oppførsel gir god oppdragelse og fremstår som trygge eksempler.

Ørsnes, januar 2003

Rainer Stokvik

Navn på personene og institusjonene som er omtalt i denne orienteringen er å finne i protokollen for forstanderen med sitt eldsteråd på Ørsnes.
DS.

Jeg vil med det samme meddele at menighetens ledelse har under utarbeidelse en handlingsplan for barnas sikkerhet i våre skoler. Handlingsplanens reaksjonsrekkefølge skal aktiviseres dersom det innen skolesystemet oppstår mistanke om at barn har vært utsatt for overgrep. Jeg har som mål at handlingsplanen skal være operativ fra neste skoleår.
DS.